

LETO XXI.

MARIJIN LIST. št. 10.

OKT. 8. 1925.

· Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

P b žen mesečen list. Vrežuje ga z d v ljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dijaki s svojimi predstojniki v Martinišči.

MARTINIŠČE.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga esče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj šoli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini šola, kak družini hiža, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošelj smo mogli odbili, zavolo maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v šolo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak deleč, ka nikak ali jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanijejo v Soboti. Či pa dobro premislimo glavni cil „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Šteri pa je glavni cil Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladom srci, naj dijak postane globoko veren, vse-skoz pošten celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštenost z rečjov pa spisom.

Zato ne pozabimo; iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakti duhovniki, učitelje, sodniki, glavarje itd. Či ščemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, darujmo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potrebsčina je velka! Bog šče od nas to delo!

VSEBINA:

	Stran :
Prva radost Device Marije i sv. Jožeta	1
Duševni beteg	4
Mati Margeja i don Boskova nova meša	5
Čudo krščanske ljubezni na Kitajskom	6
Katoličanski misijonar	7
Glasl iz doma i sveta	8

Prva radost D. Marije i sv. Jožefa.

1. D. Marija i sv. Jožef sta se najprle tomi veselila, da je Bog Oča na njeva zavüpano svojega edinoga Sina. Sv. pismo s sledečimi rečmi izrazi to najčastnejše zavüpanje: „Ne boj se Marija, ar si našla milost pri Bogi. Glej v utrobi boš poprijela i rodila sina i boš imenüvala njegovo ime Jezuš. On bo mogočen i se bo imenüvao Sina Najsvetejšega i Bog njemi da tronuš Davida, njegovoga oče i kralüvao bo v hiši Jakobovoj na vse veke i njegovomi kraljestvi ne bo konca.“ „Marija pa je pravila angeli: Kak se to zgodi, ar moža ne poznam? Angel pa je odgovoro i joj pravo: Sv. Düh pride v tebe i moč Najvišjega te obsenci; i zavolo toga bo tüdi Sveto, od tebe rojeno, imenüvano Sin boži. I glej! Elizabeta, tvoja sorodnica, je tüdi poprijela sina v svojoj starosti, i te mesec je že šesti tiste štera je imenüvana nerodovitna, ar pri Bogi nikaj ne nemogoče. Marija pa je pravila: Glej! dekla sem Gospodova, naj mi bo poleg reči tvoje.“ (Luk. I. 30—38) — S temi rečmi je dao Bog Oča svojega edinorodjenoga Sina D. Mariji za edinoga sina. Sv. Jožefa pa je na sledeči način določo, da njegovoga edinca, šteroga bo D. Marija rodila, kak njegov namestnik zgaja: „Kristušovo poprijetje pa se je etak zvršilo: Gda je bila njegova mati Marija zaročena Jožefi, se je, prle kak sta vküp prišla, znašla noseča od sv. Düha. Jožef pa, njen mož, ar je bio pravišen, i je ne šteo razglasiti, jo je mislo, skrivoma zapüstiti. Gde je pa to mislo glej, se! njemi je prikazao v spanji angeo Gospodov, rekoč: Jožef, sin Davidov, ne boj se vzeti Marije svoje žene; ar ka je v njoj poprijeto, je od sv. Düha. Rodila pa bo sina, *šteroga boš imenüvao Jezuš*, ar on odreši svoje ljudstvo od njegovih grehov. To vse pa se je zgodilo, da bi se dopunilo, ka je bilo povedano od Gospoda po prorokaj: Glej! devica bo poprijela i rodila sina i njegovo ime bodo imenüvali Emanuel, ka pomeni: Bog z nami. Gda pa se je Jožef predramo, je včino, kak njemi je zapovedao angeo Gospodov i je vzeo svojo ženo. (Mat. I. 18—24.)

V srci D. Marije i sv. Jožefa je to zavüpanje povzročilo radost, štere mi nemremo zapopadnoti. Radüvala sta se najsvetejšoj skrivnosti vtelovljenja. Veselila sta se, ar se je Bog, neskončna blaženost, z njima najtesnejše zdrüžo, njün postao, radüvala sta se da Bog zdaj spunjava obečanje, dano po stvarjenji sveta o človeškom odrešenji i da vse to po njima izvršavle.

V Bogi je vsakša lastnost neskončno velka. Takša je njegova dobrotljivost, lepota mogočnost, smilenost, takša pa je tudi njegova blaženost! Zato pravi prerok Izaias o prišestnom Odkupitelju: „i njegovo ima se je imenüvalo Bog, vladar mira.“ (Iz. IX. 6.) Jezuš je vladar, Bog, mirü, radosti, kak piše sv. Pavel aposto! : „Bog mira i lübezni bo z vami“ (II. Kor. XVIII. 11.) To telko pomeni, da on ma v sebi mir, ali blaženost, na boži način, to je brez konca. On je sam seov nezrečeno zadovolen i ne bi bio Bog, če bi kaj potrebüvao, če bi mela njegova blaženost mejo, če bi se ta tudi samo za hip znemira. Takši je Jezušov mir, blaženost se je spüstila v najčistejše telo Marijino, ta je postala last sv. Jožefa, da naj pazi na njo. Neskončnoj božoj radosti telodati, to na te svet roditi i to hraniti pa ne mogoče brez čüta radosti. Najtesnejše se združili z neskončnim veseljom i takše veselje čütiti, kakše je človeško najvekše človeško srce samo mogoče, pomeni edno. Devet mesecov si nosila v deviškoj utrobi Boga mirü, veselja blaženosti naša bl. deviška Mati i si v tom stanji postala na zapoved našega Boga Oče last najčistejšega Jožefal — O radostna mati, ob radostni hraniteo večne radosti, vse veselje našega srca se nemre niti približati vajnomi!

Boga i bližnjega nihče ne tak lübo, kak D. Marija i sv. Jožef, zavolo toga nihče ne tak želo bože dike i odrešenja človeškoga roda, kak njeva. Jezeroletnoga zdihávanja staroga zakona: „Nebesa! rosite od zgoraj i oblaki kaplajte pravoga; odpre naj se zemla i rodi Zveličitela“ (Iz. 45, 8). srce nigdar ne tak zapopadnolo kak njüno. I zdaj gda se je spunifa najvekša žela njünoga velkoga srca, gda sta zastavo bože dike i človeškoga zveličanja ne samo ta videla že na zemli, nego v lastnom krogi videla kak svojo lastnino, se je radost njüne svete düše razširila, dosegnola je vrh pred našimi očmi: nemremo je dorazmiti. To premislek njüne prve radosti. A glejmo tudi njeno vajo. II. Poglejmo zdaj, kak sta se veselila D. Marija i sv. Jožef tomi, da je Bog Oča na njeva zavüpao svojega edinorodjenoga Sina?

Gda je Bog Oča svojimi edinomi Sini dao v vsigdar nevtopenoj D. Mariji mater, v najčistejšem moži, deviškom sv. Jožefi pa hranitela, je njüni düši pripravo, vtrdo, da bi mogla svojoj časti najdostojnejše odgovoriti, da bi mogla božo radost, štera je poslala njüna last, najznotranejše občütiti, to je v celom svojem življenji obistinititi. Radost je najmre življenje i djanje štero vsigdar srce, središče veselja, rodi, celo te, če čüt tistoga tudi globoko spi v njem.

Prva radost D. Marije i sv. Jožefa je dala življenje' globo-koj jakosti. Radost svojega življenja sta hranila v tistoj friškosti, kak rože paradičoma. Veselila sta se, da je postao Jezuš čisto njün, i zato sta se z veseljom prek dala popunoma njemi. Radost je najprle rodila jakost popune lübezni. Kak je Jezuš ne zbrao drügoga, da bi ga zgojo, kak njiva, edino njiva, tüdi njeva nesta mislila na drügo, samo na njega i nesta želela drügoga, kak popuno vernost v njegovoj slüžbi, njegovoj zgoji. Na naznanilo Boga Oče dani odgovor: „Naj se mi zgodi poleg tvoje reči“ — i „Prebüdivši pa se Jožef je tak včino, kak njemi je zapovedao angeo Gospodov“ — od sunca svetlejše svedoči to njüno pripravlenost. „Vse za Jezüša i samo za Jezüša.“ — to je bilo radostno geslo njünoga življenja, ár sta ga ober "sega lübila.

Drüga jakost, štera je sklila iz njünoga veselja, je bilo prizadevanje za Jezušovo Matercerkev. Zнала sta, da je ne zavolo drügoga prišeo na zemlo, kak da bi Očo poveličao i svoje brate, ljüdi, z njim pomiro, v njegov orsag pelao. Zнала sta iz prerokov, da bo zavolo toga nov Jeružalem i nov Sion zidao, to je novo Matercerkev, štera nebantüvano ovekoveči njegov navuk i življenje. „Iz Siona bo šla postava i iz Jeružalema reč gospodova“ (Iz. II. 3.) Kelkokrat sta preobračala te svete reči v svojem srci i büdila v njem vroče žele po novom postavodajatelji, po božem Zveličitelji. Te so se zdaj spunile. Odküpiteo je prišeo i se je na njeva zavüpao, v njünom krogi šče zrasti i se pripraviti za odrešilno nalogo, za vstanovljenje Materecerkve, ali njemi ne bi bila v tom na pomoč, ki ga iz celoga srca lübita? Ne mogoče. Trüdita se v njegovom dugovanji s svojimi molitvami i djanji. Za drügi cil se njima vüsta nigdar neso odpria, kak da spünita njegovo želo, da se Oča poveliča, človek zveliča, z ednov rečjov, da se vstanovi njegovo kraljestvo, Maticerkev, da Jezuš kem prle pride v vidnoj podobi na svet, kem prle začne svoje delüvanje. Ar pa sta znala, da molitev tem vekše poslüh-njenje prinese iz kem svetejšega srca privre, sta se trüdila v Jezušovoj slüžbi od dneva do dneva svetejšiva biti, prizadevala sta si popunejše činoti. To prizadevanje je potom rodilo tretjo jokost prve radosti, potrpežljivost. Jezuš je trpo štirijezer-letno strašno hüdobijo, i je itak prišeo, da bi jo zbrisao, prišeo je na vrhunci preklinjanja i bogatojstva, te, gda zemla drügoga kak njega Pravičnoga, ne mogla zatajiti. Zđaj je ta s svojimi očmi videla „potrpežlivoga Boga“ (Ps. VII. 12) i njiva poleg njega z njim ne bi potrpela? Ne samo, da sta bila potrpežliviva, nego

sta ljubila z njim pomenkanje, sirništvo, Jezuš najbogatejši Sin boži, je njeva najsirniškejšiva izbrao za svoja hranitela. Ali je ta izbira ne opomin, da naj ljubita sirništvo? Gđa sta videla, da je on vse bogastvo v nebesaj pusto i je njuno sirništvo zaročo s svojim božim srcom, je njuna lubezen do sirništva tak narasla, kak ob naraščanji vode morski breg s penečimi vali. Tak sta se radovala D. Marija i sv. Jožef tomi, da je Jezuš postao njun, da ga je Bog Oča na njeva zavupao.

Düševni beteg.

Ne samo na teli nego tüdi na düši je človek lejko betežen. Eden takši düševni beteg je pretenka düšnavest ali po latinskem imeni „skrupuloznost“. Pride od reči „skrupulus“ to telko pomeni kak zadržek ali napotje. Te beteg človeka nazaj drži, njemi dela napotje, ka nemre naprej po poti krščanskoga življenja.

Kaže se v tom, či človek ma preveč velki, neopravičeni zato nepotreben strah pred grehom. Istina, ka se greha moremo bole bojati kak kakšešte druge nesreče, liki brezi pravoga vzroka se bojati je škodljivo. Skrupulanten človek se pa zmerom boji. Boji se, či so opravlene spovidi dobre ali ne, či je ne kaj pozabo, či je ne kaj dobro povedao, či ga je spovednik razmo, či je on spovednika razmo itd. Či zapazijo, ka so v molitvi razmišleni, se že strašijo, či čütijo pri sebi kakše sküšnjave, čiravno so ne privolili nakaj v nje, so že nemerni in si mislijo, ka jih je Bog zapüsto. Stoga sklepajo ka je vse zaman, kajšte delajo, to je vse pred Bogom nikaj ne vredno. Tak zgibijo vüpanje v Boga i v večno zveličanje. Od ednoga spovednika letijo k drügomi, vsakšemi vse ponavljajo, za tanač prosijo i ga tüdi dobijo samo ka se ga ne držijo. I to je ravno najvekša nesreča za skrupulanta, ka najmre ne boga spovednika.

Kak je ne dobro či človek ma šörko ali kak pravimo kosmato düšnovest, ar s tem kaže ka se greha ne boji, tak je ne dobro meti pretenko düšnovest, ar to pomeni, ka ma nepotrebno, brezi vzroka, bojezen pred grehom. Prvi se malo briga v greh privoliti i gđa privoli, je kak bi se nikaj ne zgodilo, čiravno je znabiti privolo v smrten greh, drügi (skrupulanten) vidi greh tam gde ga nega ali ma za smrten greh to ka je v istini ne smrten. Oba teva človeka sta na krivoj poti. Mi tü güčimo posebno od skrupulantnoga. Te je podoben tistim lüdem, ki pripovidavlejo, ka so po noči vidili, kak je tam pa tam nikaj šlo, zmerom vekše raslo,

v roki melo žarečo meklo, se je režalo, fučkalo i cvililo. So resan kaj vidili? Nikdar nikaj! To se njim samo tak vidi, ar so druge čüli od strahov pripovidavati i zato se v njihovej domišliji delajo takše figure. Življenje skrupulanta je podobno vožnji plašlivoga konja, šteri se vsakšega lističa straši. Kak neprijetno se je s takšim konjom voziti, tak nepokojno je versko življenje skrupulanta. Rad bi pobožno živo, zbrano molo, hodo k sv. prečiščavanji gostokrat, pa je zmerom v strahi, ka či je ne v milosti božoj. Tak brezi vzroka opušča sv. prečiščavanje, molitev i druga dobra dela.

To so istinsko betežne düše. Kak z vsakšim betežnikom tak s temi trbe meti potrpljenje. Nikdar se ne trbe ž nj'h norca dalati. Te düšni beteg je tüdi skoro zmerom v zvezi s telovnim i to tak, ka je ravno telovni beteg kriv düševnoga. Največkrat je srčna napaka, slabi živci i možgane. Zato se pa dostokrat ne dajo ozdraviti düšni betegi, dokeč je človek telovno ne zdrav. Poleg vsega toga pa skrupulanten človik more:

1. Meti stalnoga spovednika, tomi vsikdar vse popolnoma zavüpati i ga do piknjice bogati.
2. Hoditi gostokrat k sv. obhajili i prositi Jezusa za pomoč.
3. V sküšnjavi i drugih düšnih mukah ne biti žalosten, nego iskati kakše delo s šterim se vse razvedri.
4. Čteti lepe knige nego ostrih ne, te so za grešnike.
5. V vsem biti ponižen, potrpežliv.
6. Premišlavati gostokrat neskončno bože smilenje.

Mati Marjeta i don Boskova nova meša.

Malo je tak srečnih mater kak so tiste, štere majo sina duhovnika, gorečega duhovnika. Što bi n pr. mogo eo popisati materino veselje na den nove sinove meše? Je ne mogoče. To znajo one. Tak srečna je bila tüdi don Boskova mati Marjeta, štere življenje že vsi poznamo iz kalendara Srca Jezušovoga. Že od svoje mladosti je mela duhovnike v velkom spoštüvanji. Gostokrat je molila Boga, da bi tüdi njeni sin ednok prišeo v te stan. Čda je vidila, ka je Bog njenoga Jančeka zvalo za svojega ministra i je že bio v semenišči, je ešče bole goreče molila. Modra mati je pa najbole to prosila, ka bi njeni sin bio istinsko pobožen, goreči, sveti dühovnik. Zato njemi je pa ravno tisti den, gda je bio preoblečeni etak pravila: Dragi moj Janči! Zdaj si oblečeni v dühovsko obleko. Nemrem ti povedati kak velko radost čüti moje srce pri toj tvojoj sreči. Nego dobro si zapomni: gvant sam ne

dela časti duhovniki nego jakost i svetost more biti njegova dika. Či bi gda dvojio nad tem svojim pozvanjom, za božo volo, ne oskrni te svete obleke. Bole je, či jo včasi slečeš. Raj vidim, ka si kmet kak pa malovreden duhovnik Gđa si se narodo, sam te posvetila Mariji Dev., gđa si se začno včiti, sam ti priporočala, da bi bio pobožen do te naše dobre, nebeske Matere, zdaj pa, gđa stopleš v novo življenje, ti naročam, da postani ves njeni, ves Marijin. Lübi tovariše, šteri častijo Marijo i či gđa postaneš duhovnik, priporočaj pa razširjaj častenje do Marije.“

Klerik Bosko se srčno zahvali svojoj skrbnoj materi za te i drüge modre navuke. Drügi den je odišeo v semenišče. Tü se je marljivo včio, raseo v modrosti pa v jakosti dokeč je ne dovršo. To je bilo l. 1841. Ravno na den sv. Trojice je bio posvečeni. Štiri dni nato, na samo Telovo, je meo novo mešo. Od vseh krajov so prišli lüdje na novo mešo. Bio je za vse den sreče i veselja najbolje pa za Marjeto. Dugo je čakala na te den, dosta molila i zdaj je prišlo.

V tom veselji je pa ne pozabila na materinsko dužnost. Ešče tisti den odvečera, gđa so gostje odišli, njemi je lübeznivo pravila: „Zdaj si duhovnik i darüješ sv. mešo; tak si odzdaj naprej bliže pri Jezusi. Nego dobro si zapomni, ka biti posvečeni v mešnika, se pravi prevzeti na sebe križ trpljenja. Skrajja toga ne zapariš, nego kesnej boš vido, ka ti tvoja mati istino guči. Dobro znam, ka boš vsaki den molo za mene, zdaj dokeč sam živa pa tüdi gđa bom mrtva. To mi je zadosta pa sam srečna. Zato pa ti več ne skrbi za mene nego posveti se popolnoma svojoj dužnosti i misli edino na rešenje düš.“

Srečen sin, šteri ma tak modro mater.

Čüdo krščanske lübezni na Kitajskom.

Blüzi varaša Shangai, na Kitajskom je bilo nikda staro i velko pokopališče (cintor). Na te kraj so nosili nečloveški stariši svojo betežno deco, da so jo tam raztrgali lačni psi. Nikši pogan se je nad tov decov telko smilüvao, ka je dao napraviti tam za nje nikšo hüto, ka so te vmerala tam notri i ka so je psi ne pojeli.

Gnesden je te kraj ščista načiši. Na njem so zozidani velki zavodi, urejeni po evropsko z električnov razsvetlavov i z vodo-
vodom. Tü najdejo svoj dom vsi nesrečni: betežniki, dovica, sirote, starci, slepci, pohabljeni, nori i vnogi tisti štere je vničo alkohol i nečisti greh, vseh vküp okoli 1600 lüdj.

Sredi med temi zavodi je mala hišica, v šteroj prebiva 16 nün, štere majo vse te zavode na skrbi.

Ta dobrodelna naprava, največša takše forme na Kitajskom, je bila odpreta 19. marca 1913. i je posvečena sv. Jožefi.

Čido je to delo? Goreči kristjan, Kitajc Jožef Lo Pa Hong, šteroga lejko po pravici zovemo za apoštola Shangaia, je vse to napravo. Velki gospod je i ma visike službe. Vsi ga spoštüjejo ne samo katoličani, liki tñdi luterani i pogani.

Ne je mogoče popisati kelko dobrega se napravi v tej zavodaj. Od l. 1913. naprej je najšlo v njih pomoč skoron milijon nesrečnežov. V ednom samom leti je bilo krščenh 1319 vmirajočih poganov.

Lo Pa Hong je vzoren katoličan. Vsako jütro ministrira pri sv. meši i ide k sv. prečiščavanji. Posebno rad oči drüge katekizem; pri tom njemi dosta pomagata tñdi njegviva sinova. Z avtomobilom se vozi okoli v kraje gde nega misijonarov i oznanjüvle sv. vero i krsti stare i vmirajoče. Malo je misijonarov šteri bi že krstili telko lüdi jak on.

Pred kratkim je te velki dobrotnik zapüščenih pa dao zozidati velko sirotišnico, štero je lani prek dao salezijancom. Čda de ta sirotišnica ščista gotova, de v njoj mesta za 500 sirot.

Katoličanski misijonar.

„Katoliški misijonar je med vernimi i delavnimi možmi najčistejša, najlepša i največša pelda. On pozabi sebe i žive samo zato, da bi vsešerom razširio luč evangelija; nikaj drügoga ne žele, kak rešitev düš. On je najdragši sad vere, štero je dala neba, on najbolje živo predstavlja častito podobo Boga človeka. On je tak, kak či nebi bio s toga svejta; nešče, ka bi ga rodbinsko vezalje ali drüga lübenzen vezalo ge domačoj grüdi; ves človeški rod je njegova familija, ves svejt njegova domovina. Ne išče mehko i sladkost življenja; visike službe, gzdave zemeljske časti ga ne omamijo; tñdi nemrejo odrezati peroti njegove gorečnosti, s šterimi se zdigne ta, gde trbe brisati skuze, celiti rane, rešiti düše. Brezmejno morje, valoviti potoki, obšerne i strašne püščave ga nemrejo staviti; ne boji se nevarnosti, veseli ide po poti pomenjkanja i trpljenja, ne straši se preganjanja, želej si mantrništvo za plačilo, i se boji samo toga, či nebi bio vreden te časti.“

P. Albera.

Bogata zapuščina. Fiškališ Lackovič v Belgradi je vse svoje premoženje zapuščeno za dijake. Vredno je 10 milijonov dinarov. Z intereso od te šume se siromaškim dijakom za božič pa vžemem kúpi obleka.

„Tudi jaz sam delavec.“ Pri letošnjem romanji v Rim je prišlo tudi dosta delavcov. Sv. oča Pij XI. so jim poleg drugoga to pravili: „Tudi jaz sam delavec, kak vi. Moje življenje, štero je vse deli posvečeno, me priganja, ka delo zmerom bole i bole poštljem. Delo je čast za človeka pa je tudi hasnovitno za sveto i zaslužnò življenje.“ Kak lepi navuk i pelda od prvoga delavca v Gospodovij goricaj!

Sad dobre vzgoje. Edna mati je s svojov 7 let starov deklicov Bertov šla v samostan (klošter) obiskat svojo sorodnico. Ta sestra je ravno pekla v kuhinji hoštije. Gda se je mati s sestrov pogučavala, je Berta vzela edno velko hoštijo pa jo kúšnola. Mati zapazi pa pravi Bertiki: „Dete moje, ka pa delaš?“ „Znate mama — odgovori Berta — gda pride Jezuš v to hoštijo te že najde tam moj kúš pa de jako veseli.“ Kelko naše dace skoro nikaj ne ve od svete meše, od sv. svestvo posebno pa od sv. obhajila. Mama pravi deteti: „Tam notri so B gec, moreš moliti.“ Dete bi pa rado znalo več. Rado bi znalo, kakši je te Bógec, odked je prišeo pa zakaj itd. Mati se ne sme navol'ti ka nebi deteta v'ila.

Lepa smrt. Med letošnjimi romari v Rim so prišli tudi iz Indije. Romare sta vodila domačiva púšpeka. Eden púšpek je med potjov pravo: „V svetom leti v Rim priti i tam mreti, to je sreča.“ Pa resan je vmro v Rimi.

Dva divojčka. Na Bavarskom sta dva brata divojčka, Ivan pa Jürj, eden den bila rojeniva, oba eden den krščeniva pa oba eden den mrla v starosti 60 let. Oba so eden den zakopali vkúp v edno jamo.

Prvikrat od l. 1520 se je v Berlini, v glavnom mesti Nemčije, obhajalo Telovo z velkov paradijov po mestnih v'ulicah. Kak je krivoverec Luter Marton okoli l. 1520 začno svojo „reformacijo“ i ž njov krivo luteransko ali protestansko vero, od tistoga časa so v Berlini ne smeli meti repe prošecije na Telovo. Zdaj že vse bole spoznavajo ka je katol'čanska vera prava i zato njoj dajo sloboščno. Púšpek Deitner so nosili sv. Rešnje Telo. Vse v'ulce so bile lepo okinčane.

Po vojski v Italiji. Kak znamo, je vò'ska tudi v Italiji dosta škode napravili. Z vekšega so že vse popravili. Okoli 400 cerkvi so že popravili pa 200 na novo postavili. Vseh novih zvonov so više 7000 gori spravili.

Trinajseta skrivnost:

Ki nam je sv. Dūha poslao.

Trinajseta skrivnost:

Ki nam je sv. Dūha poslao.

Štirinajseta skrivnost:

Ki te je, Devica, v nebesa
vzeo.

Štirinajseta skrivnost:

Ki te je, Devica, v nebesa
vzeo.

Premisli! „I so bili napunjeni vsi z svetim Duhom.“ (Dj. Ap. II. 4.) I kaj njim je prineseo, štere je napuno? Lübezen. „Lübezen Boža je razlezana v naših srcah po svetom Dühi, šteri nam je bio dani“ (Rim V. 5.), štere ki nema, je v smrti düševnoj: „Ki (pa) ne Lübi, ostane v smrti.“ (I. Jan. III. 14.) to je, večno pogüblenje čaka tistoga, ki nema ljubav i sv. Düha. Dobimo ga pa pri vsakom svestvi, posebno pri termi. I naj ga dobimo, pripraviti se moremo na njegov prihod, kak apoštolü, ki „Šli so gori v vgorňjo hižo i so stanovinni bili v molitvi z Marijov, materjov Jezušovov.“ (Dj. Ap. I. 13. 14.) V zgorňjoj hiži je pa Jezuš oltarsko svestvo nastavo. Pri Jezušü se müdimo z Marijov!

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Dev. Marija sprosi nam sv. Düha!

Zmoli zdaj za sedmere dare sv. Düha: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z trinajstov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1911.

JOANNES eppus.

Premisli! „I so bili napunjeni vsi z svetim Duhom.“ (Dj. Ap. II. 4.) I kaj njim je prineseo, štere je napuno? Lübezen. „Lübezen Boža je razlezana v naših srcah po svetom Dühi, šteri nam je bio dani“ (Rim V. 5.), štere ki nema, je v smrti düševnoj: „Ki (pa) ne Lübi, ostane v smrti.“ (I. Jan. III. 14.) to je, večno pogüblenje čaka tistoga, ki nema ljubav i sv. Düha. Dobimo ga pa pri vsakom svestvi, posebno pri termi. I naj ga dobimo, pripraviti se moremo na njegov prihod, kak apoštolü, ki „Šli so gori v vgorňjo hižo i so stanovinni bili v molitvi z Marijov, materjov Jezušovov.“ (Dj. Ap. I. 13. 14.) V zgorňjoj hiži je pa Jezuš oltarsko svestvo nastavo. Pri Jezušü se müdimo z Marijov!

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Dev. Marija sprosi nam sv. Düha!

Zmoli zdaj za sedmere dare sv. Düha: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z trinajstov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.

Premisli! „V nebo je vzeta Marija, veselijo se Angelje, hvaleči slavijo Gospoda.“ (Brev. R.) I ne samo düša, nego in telo njeno je v nebo vzeto z groba. „Tak je šteo on, ki je nevraženo obdržao njeno devojštvö po porodi, po njenoj smrti i nevtepeno njeno telo obdržati nesprenjeno i je slavno prenesti pred občinskim i vesolnim vstajenjom.“ (Sv. Jan. Dam.) Gledaj kakši je žitek Marijin, takša je tüdi smrt njena. Tak bo tüdi pri meni. Smrten greh spravi nešrečno smrt.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Bl. Dev. Marija, daj mi stanovitnost v dobrom!

Zmoli zdaj za stanovitnost v dobrom: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z štirinajsetov skrivnostjov.

Imprimatur Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.

Premisli! „V nebo je vzeta Marija, veselijo se Angelje, hvaleči slavijo Gospoda.“ (Brev. R.) I ne samo düša, nego in telo njeno je v nebo vzeto z groba. „Tak je šteo on, ki je nevraženo obdržao njeno devojštvö po porodi, po njenoj smrti i nevtepeno njeno telo obdržati nesprenjeno i je slavno prenesti pred občinskim i vesolnim vstajenjom.“ (Sv. Jan. Dam.) Gledaj kakši je žitek Marijin, takša je tüdi smrt njena. Tak bo tüdi pri meni. Smrten greh spravi nešrečno smrt.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Bl. Dev. Marija, daj mi stanovitnost v dobrom!

Zmoli zdaj za stanovitnost v dobrom: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z štirinajsetov skrivnostjov.

Imprimatur Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.